

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 42.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790325056/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Maaskee det nu var det Sundeste, at De holdt Kjæft, afbrød Stolemageren mig igjen, og gik henimod mig. Denne Gang kunde jeg umuligt fortsætte, thi ikke at tale om den ubehagelige Nærhed, hvori han bragte sin Haand til min Næse, og som tilstrækkeligt maatte have fraraadet mig det, gav han mig ikke engang Tid dertil. Han spurgte:

Hvem er det, De kalder for Arbeider? er det kanske mig? – Nei, jeg er Svend, vedblev han paa mit bekræftende Svar; jeg er Stolemagersvend, seer De det; jeg er zunftig, veed De hvad det vil sige? jeg gjør fjorten Dage med min Mester, og Djævelen – bandede han – om han kan sige mig op paa en ringere Tid; seer De det. Og kom nu ikke her og skjæld mig ud for Arbeidsmand, eller jeg skal lære Dem Grusen og saa kan det ikke hjælpe noget om min Ven Knapmagersvendens ogsaa er Deres Ven.

Jeg saa foragteligt til ham, idet jeg forklarede, at det ingenlunde havde været min Hensigt at fornærme, at jeg brugte det collective »Arbeider,« ene fordi dette Ord betegnede alle dem, der erstatte Mangelen af Capital ved Arbeidskraft; og at det var fuldkommen ligegyldigt om de arbejdede paa længere Tids Accord eller for Dag-løn –

Det er Løgn; og nu skal han have Prygl, udbød Stolemagersvendens og foer op. Felix lagde sig imellem og sagde:

Men det er jo min Ven.

Han skal alligevel have Prygl, erklærede Svenden og trængte ind paa mig. De andre reiste sig, Verten kom til, og der blev discuteret meget heftigt for og imod, om jeg skulde have Prygl eller ei. Men jeg blev staaende roligt, og sagde til Verten:

Jeg erindrer Dem om, at dette er et Overfald, og tager Dem til Vidne.

Nei, vi skal ingen Vidne have, sagde Verten, og i det Samme følte jeg et stærkt Slag i Ansigtet, saa Ilden gnistrede for mine Øine. Der blev en stor Hurlumhei, og endelig stod jeg paa Gaden tilligemed Flint og Felix.

Hvorledes det nu videre gik, erindrer jeg ikke; thi min retmæssige Vrede over Vertens aldeles ulovmedholdelige Fremgangsmaade beskæftigede mine Tanker, saa det er mig umuligt med Bestemthed at opgive, hvilken Vei vi gik hjem, eller hvor jeg skiltes fra mine Ledsagere.